

ἀνάγνωσις τῷ ἐπεβαίωσε τὰς ἀμφιβολίας. Ὁ Ροβέρτος ἔλεγεν ὅτι μετέβη νὰ κλάσῃ εἰς τὸν τάφον τῆς μητρός του, καὶ εἶτα ὡμολόγει ὅτι ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῇ. Ἡ ἀνάγκη αὕτη βεβαίως προϋπέθετε τύψεις. Ὅταν τις εἶνε ἀθῶος δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῇ.

Ὁμολόγει ἐπίσης ἐμμέσως ὅτι ἦτο ἡναγκασμένος νὰ κρύπτεται, ἀφοῦ ἀντὶ νὰ δώσῃ τὴν διεύθυνσίν του ἐπρότεινε εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ νὰ τὴν συναντήσῃ εἰς ἀπομακρυσμένην τινὰ γωνίαν τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης.

Καὶ μόλα ταῦτα δὲν ἐταπεινοῦτο· τὸ ὕφος του δὲν ἤλεγχε ἀνθρώπον ταπεινωθέντα διὰ χαμερπῆ πράξιν. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι δὲν ἐβιάζετο κἂν ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Γαλλίας, ἀφοῦ μεταβῇ εἰς Βρεττανίαν καὶ παραμείνας ἐκεῖ ὁκτὼ ἡμέρας, ἐπέστρεφε πάλιν εἰς Παρισίους.

Εἶνε ἐνοχος, δὲν ἀμφιβάλλω, ἔλεγεν ὁ Μάξιμος, ἀλλὰ ἐκ τῆς ὑπερηφάνειας του μαντεύω ὅτι κανὲν μυστήριον κρύπτεται. Καμμὶὰ γυναικοδουλεῖα ἴσως; . . . μπᾶ, τότε δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην νὰ τὰ πῇ τῆς Ἀλίκης. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ κλοπὴ τοῦ κιβωτίου τοῦ ταγματάρχου μπερδεύει πολὺ τὴν ὑπόθεσιν . . . καὶ τὸ κομμένο χέρι ἀκόμη περισσότερον . . . Ποῖος ἔξερει ἂν ὁ Καρνοέλ δὲν γνωρίζει τὸν αὐθέντην τοῦ βραχιολιοῦ, ποῦ ἔχω μαζὺ μου ἔτσι ἄδικα ὁκτὼ ἡμέρας, καὶ ἂν δὲν εἶνε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ χωμένος εἰς καμμὴν πολιτικὴν μηχανορραφίαν;

Ναὶ μὲν αὐτὸ δὲν ἐξηγεῖ πῶς ἐπέταξαν ἡπενήντα χιλιᾶδες φράγκα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὰ πράγματα θ' ἀλλάξουν πρόσωπον. Ἄν ἐμπορούσα δέκα λεπτὰ νὰ μιλήσω μὲ τὸν πρῶτον γραμματέα τοῦ θεῖου μου.

Ταῦτα λέγων ὁ Μάξιμος ἔστη καὶ ἐπληξε τὸ μέτωπόν του.

— Διάβολε! μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα. Γιατὶ αὐριο τάχα εἰς ταῖς δυόμισιν νὰ μὴ περιμένω τὸν ἀνθρωπὸν μου εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Μπουλὼν; Σὲ μιὰ στιγμὴν θὰ τὸν ἐξομολογήσω, καὶ δὲν πιστεύω ὅτι θ' ἀρνηθῇ νὰ μοῦ ἀποκριθῇ, ὅταν τοῦ πῶ πῶς τὰ ἔξερω ὅλα. Θὰ τοῦ μιλήσω μάλιστα καὶ γιὰ τὸ κομμένο χέρι, καὶ τότε βλέπωμε πῶς θὰ μᾶς φανῇ τὸ πρόσωπόν του. Ἄν μοῦ φανῇ ἀθῶος, τότε θὰ τοῦ προτείνω νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐνόχου ἢ τῶν ἐνόχων.

Τελείωσε, τὸ ἀπεφάσισα. Θὰ πάγω αὐριον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ θὰ ἐκπλαγῇ ποῦ θὰ μ' εὑρεῖ ἐκεῖ, ἀλλά. . .

Ὡ! διάβολε! καὶ τὸ γράμμα; πρέπει νὰ τὸ δώσω πίσω τῆς ἐξαδέλφης μου; Καὶ νὰ σοῦ πῶ, γιατί ὄχι; ἡ συνέντευξις ποῦ τὴν προτείνει δὲν εἶνε διόλου ἐπικίνδυνος, ἀφοῦ θὰ εἶνε καὶ ἡ παιδαγωγὸς τῆς μαζῆς. Ἐπειτα καὶ μὲ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ τίποτε νὰ πάγω, ἂν δῶ πῶς ἡ παρουσία μου εἶνε ἀναγκαία· αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς ἐξηγήσεις ποῦ θὰ μὲ δώσῃ ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ. Ἐμπρός, ἀπεφασί-

στη. Θὰ τῆς δώσω τῆς καυμένης τὸ γραμματάκι της. Τί χαρὰ ὅταν τὸ πάρῃ· χαρὰ ποῦ δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ καὶ γιατί ὁ Θεὸς ἔξυρει τί θὰ σκεφθῇ, ὅταν τὸ διαβάσῃς. Τίποτε ἄλλο ὅμως δὲν ἡξέυρω νὰ κάνω γιὰ νὰ ἀπαλλαγθῶ τῆς θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεσα. Οὕτως ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος, καθ' ἣν ὥραν εἰσῆλθεν ὁ Βινιόρὺ περιχαρής.

— Βλέπω καὶ πᾶνε καλὰ ἡ δουλειὰς σου, τῷ εἶπεν ὁ φίλος του προσπαθῶν πάντοτε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

— Νὰ, μιλῶσα τόσῃν ὥραν μὲ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ δῶ ἂν ἐκάπνισες τὸ σιγάρον σου, γιὰ νὰ λῆθῃς νὰ πάρῃς τὸ τσάϊ σου.

— Τῆς φάνηκε πῶς ἔλειψα πολλὴν ὥραν, ἐψιθύρισεν ὁ ἐξαδελφός. Σὲ ἀκολουθῶ, εἶπε μεγαλοφώνως. Νὰ τραβήξω μιὰ ἀκόμη καὶ ἔφθασα.

Καυμένο παιδί, ἐσκέπτετο, καὶ ποῦ νὰ ἡξέυρες πῶς ἔχω στὴν τσέπη μου ἓνα γράμμα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται πολὺ ὁ ἔρωσ σου!

Δὲν θὰ τοῦ πῶ τίποτε πρὶν νὰ δῶ τὸν ἀντεραστὴν του καὶ διὰ ν' ἀποφύγω ἀπόψε τὰς ἐξηγήσεις, θὰ τὸ στρήψω, εὐθὺς ἀμα ξεφορτωθῶ τὸ γράμμα αὐτό.

Τὸ ἐδίπλωσεν εἰς τέσσαρα, καὶ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ Ἀλίκη τὸν ἀνέμενε ὀρθία κρατοῦσα κυαθίσκον τείου, κάτωχρος μὲν ἐκ τῶν συγκινήσεων ἃς ἡσθάνετο, ἀλλὰ καὶ μειδιῶσα. Τὴν ἐβεβαίωσε διὰ βλέμματός καὶ ἐβαδίσεν εὐθὺ πρὸς αὐτήν, ἵνα μὴ παρατείνῃ τὴν βάσανόν της. Οὐδεὶς τὸν ἔβλεπεν, οὔτε ὁ Βινιόρὺ, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ κυρίου Δορζέρ, διὰ νὰ ἀποφανθῇ περὶ τίνος σπουδαίου κινήματος.

— Λοιπὸν; ἐψιθύρισεν αὕτη προσφέρουσα διὰ τρεμούσης χειρὸς τῷ ἐξαδέλφῳ τῆς κύαθον.

Ὁ Μάξιμος μετεβίβασε τὴν ἐπιστολὴν λέγων χαμηλοφώνως·

— Βλέπεις, πῶς δὲν τὸ ἔκαψα.

— Ἀ! ἐψιθύρισεν· τὸ ἡξέυρα ἐγὼ πῶς ἦτον ἀθῶος.

— Θὰ διαβάσῃς, θὰ κρίνῃς καὶ ὅ,τι καὶ ἂν ἀποφασίσῃς, ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, ἐνθυμοῦ πῶς εἰμαι φίλος σου.

Μετὰ δὲ τὴν διαφορομένην ταύτην ἀπάντησιν ἐπανάλαβε μεγαλοφώνως·

— Εὐχαριστῶ, ἐξαδέλφη μου. Τὸ ἀγαπῶ τὸ τσάϊ, ἀλλὰ καὶ τὸ φοβοῦμαι. Μοῦ φέρει ἀνυπνία.

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἐπέμεινε καὶ ἀντιπαρήλθεν.

Ὁ ἐξαδελφός της τὴν εἶδε πλησιάσαν πρὸς τὴν τράπεζαν ὅπου ἦν ὁ δίσκος καὶ ἀποθέσασκεν τὸν κύαθον. Εἶτα δὲ, ὡς εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἡδυνήθη νὰ κρύψῃ ἐν τῷ στηθοδέσμῳ της τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ Μάξιμος τὴν εἶδε καὶ ἔκρινε καλὴν τὴν ὥραν νὰ τὸ στρήψῃ ἄλλ' Ἀγγλικά!

1 Συνήθως παρ' ἡμῖν λέγεται: Τὸ ἔστρεψεν ἄλλα Γαλλικά. Ὑποθέτομεν ὅμως ὅτι δὲν εἶνε ὁρθὸν τοῦτο, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν πόσον οἱ Γάλλοι θέτουσι *les points sur les i*, εἰς τὰ τῆς ἐθιμοτυπίας ζητήματα, ἐνῷ οἱ Ἄγγλοι δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσον ἀκριβεῖς. Σ. τ. Μ.

χωρὶς δηλαδὴ ν' ἀποχαιρετίσῃ τινὰ· βεβαίως ὁ θεὸς του θὰ τὸν ἐπέπληττεν, ἂν τὸν συνελάμβανεν ἐπ' αὐτοφώρῳ, φεύγοντα λαθραίως, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κατεγίνετο περὶ τὰ οἰκονομολογικά καὶ εἰς διαφόρους συνδυασμούς. Ὁ λιποτάκτης ἠνοιξε μετὰ προφυλάξεως τὴν θύραν καὶ εὑρέθη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ τις.

Εὔρε τὸν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος μετὰ μεγάλῃς σπουδῆς καὶ πολλῶν ὑποκλίσεων τῷ προσέφερε τὸν πῖλον καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του.

— Ὁ κύριος Καρνοέλ λοιπὸν εἶνε εἰς τὸ Παρίσι; τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν ἡξέυρω, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον ὑπηρέτης, λαμβάνων ὕφος βλακῶδες καὶ δεικνύον σεβασμόν.

Ὁ Μάξιμος ἐννόησεν ὅτι οὐδὲν θὰ ἐπληροφορεῖτο παρὰ τούτου, καὶ ἐξῆλθε μὲ τὴν ἐξαίρετον πρόθεσιν νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα τοῦ εἰς τὴν λέσχην.

Ἐκρινεν ὁμως καλὸν νὰ μεταβῇ ἐκεῖ δι' ἀμάξης μὴ ἐκθέτων τὸ περίφημον βραχιόλιόν του εἰς τὴν τολμηρὰν ἐπίθεσιν τῶν λωποδυτῶν, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ, νομίσας ὅπως ἀνωφελὲς νὰ τὸ ἐπιδείξῃ εἰς τὰς σεβαστὰς κυρίας, τὰς ἀντιπροσωπευούσας τὸ ὠραῖον φύλον κατὰ τὰς ἐσπερίδας τοῦ κυρίου Δορζέρ.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἴσιμος

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΡΙΒΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

[Συνέχεια]

Μετ' οὐ πολὺ διέκρινα αὐτήν. Ἦν μονόρφος τις οἰκίσκος μετὰ πρασινοχρῶν κιγκλίδων. Ὁραιότατος περίβολος ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἐπίπεδος καὶ κεκαλυμμένη διὰ χλόης ἀναβάθρα διήκην εἰς τὸ ἰσόγειον διὰ τῆς αὐλῆς. Ἐπὶ ταύτης μελανείμων δούλος ἰστάμενος ἔβλεπεν ἡμᾶς. Ἐσπευσεν παρ' αὐτῷ κρᾶζων·

— Εἶνε ἐδῶ ὁ κυβερνήτης;

— Ὁχι, κύριε, μοὶ ἀπεκρίθη. Εὐρίσκεται εἰς ἐκδρομὴν μετὰ τῆς συζύγου του.

Μ' ἐθεώρει μετ' ἐκπλήξεως, καθότι ἡ ταραχὴ μου ἦν πασιφανής. Αἶφνης μοὶ εἶπεν·

— Ὁ κύριος εἶναι Γάλλος ἀξιωματικός;

— Ναί.

— Μήπως ὀνομάζεσθε δὲ Στεναῦ.

— Ἀκριβῶς.

— Ἀ! πόσον θέλουσιν εὐχαριστηθῇ οἱ κύριοί μου. Ποσάκις ὠμίλησαν περὶ ὑμῶν· πρὸ πολλοῦ σὰς ἐπερίμενον.

Εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τινὰ μαῦρον εὐρισκόμενον ἐκεῖ που πλησίον,

— Παῦλε, εἶπεν αὐτῷ, ὕπαγε νὰ ἐπισάξης τὸν ἵππον μου. Κύριε, προσέθετο στρεφόμενος πρὸς με ὁ χρηστός ἄνθρωπος, πορεύουμαι εἰς συνάντησίν των, εἰ δυνατόν. Περιμεínaτε ἐνταῦθα, διότι ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος ἀγγελος τῆς καλῆς ταύτης εἰδήσεως.

Καί, ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὃν ὠδήγησαν αὐτῷ, ἀπῆλθε καλπάζων.

Ἐσκεπτόμην πρὸς στιγμήν νὰ τὸν ἀκολουθήσω, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔπραξα, διότι εἰμι ἐκ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ παρατείνωσι τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν διὰ τῆς προσδοκίας. Μηχανικῶς πὺς ἀνέβην τὴν κλίμακα καὶ εὐρέθην ἐντὸς ἀπλουστάτου τοῦ πρῶτου ὁρόφου ἐνδικαιτήματος. Διὰ τῶν τριῶν ἐνδοτέρων παραθυρίδων ἔβλεπέ τις ἐκτενῆ πεδιάδα ὑπὸ τῆς θαλάσσης ὀριζόμενῃ. Τὸ δάπεδον ἦν ἐπεστρωμένον διὰ ψιθίων. Ἀνακλιντήρες, σκίμποδες, ζευγὸς τραπέζων κατὰ τὸν ἀγγλικὸν διευθετημένων τρόπον διὰ βιβλίων ἐπιχρῶσων καὶ δύο κιβωτιδίων ἐκ ξύλου πεποικιλμένου διὰ μαργαριτῶν καὶ ἐλεφαντόδοντος, πρὸς δε καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ προέδρου Μόντη — τοῦθ' ὅπερ με ἔκαμε νὰ μειδιάσω — ἀπέτελλον ἅπαντα τὸν κόσμον αὐτοῦ. Ἡ αἰθουσα αὕτη συνεκοινώνει διὰ δύο πλαγίων θυρῶν εἰς δύο ἑτέρα δωμάτια, ἐξ ὧν τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ ἦν ὁ κοιτὼν τῆς Μαρίας, ἐπεστρωμένος διὰ πρασινοχρόου τάπητος. Χαμκί, πρὸ τῆς κλίνης, μεγαλοπρεπῆς ἔκειτο δορὰ τίγριδος, ἐφ' ἧς οἱ πόδες τῆς φιλάτης γυναικὸς θὰ ἐβυθίζοντο μέχρι τῶν ἀστραγάλων. Ἄλλως τε, δὲν ἠθέλησα εἰμὴ νὰ ἰδῶ ἀτελῶς πάντα ταῦτα. καθόσον κατ' ἐμέ, μόνος ὁ σύζυγος ἡ ὁ ἐραστὴς δικαιούται νὰ εἰσχωρήσῃ ἐν γυναικείᾳ παστάδι, τῷ θελκτικῷ τούτῳ τῆς σεμνότητος καὶ τοῦ ἔρωτος ἀσύλῳ. Εἰσῆλθον ὅμως εἰς τὸ πρὸς τὰ ἀριστερὰ δωμάτιον, ὅπερ ἦν ὁ κοιτὼν τοῦ Ἀλβέρτου. Ἐντὸς αὐτοῦ ὑπῆρχε μικροτάτη κλίνη σπουδαστοῦ, χρησιμεύουσα ὡς ἀνακλιντρον ἰσως, μέγα πολυτελὲς γραφεῖον καὶ βιβλιοθήκη, ἐφ' ἧς ἀνεγώρισα λαμπρῶς δεδεμένους καὶ μετὰ τίτλου ἐπιχρῶσους τοὺς ἀρχαίους ἡμῶν φίλους, τὸν Σαϊκσπῆρον, τὸν Βύρων, τὸν Σερβαντές, τὸν Οὐγγῶ, τὸν Λαμάρτινον, τὸν Μυσσέ, τὸν Θιέρσον, τὸν Τάκτον. Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἐλκύσαν τὴν προσοχήν μου, ἦν ἡ εἰκὼν τῆς Μαρίας. Ἐν ταύτῃ παρίστατο φέρουσα Ἰσπανικὴν ἐνδυμασίαν καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς ἦν κεκαλυμμένη δι' ἐφεςτριδος, ἦν ἐπέστεφεν ὠραιότατη καμελλία. Ἀναντιρρήτως ἡ εἰκὼν αὕτη ὠφείλετο εἰς ἱκανόν, ἀλλ' ἰδιότροπον ἅμα ζωγράφον. Ἡ ὁμοιότης ἦν καταπληκτικὴ, οἱ δὲ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου εἶχον ἀλλόκοτόν τινα ἔκφρασιν. Αἱ ὕσταται τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ἐπιπτον ἐπὶ τῆς εἰκόνος ἐκείνης, φωτίζουσιν συγχρόνως ἅπαν τὸ δωμάτιον. Ἐκάθησα καὶ ἐθεώρουν ἐνεὸς τὴν εἰκόνα αὐτὴν. Ἀνεπόλουν ἅπασας τὰς φάσεις τοῦ ἔρωτος τούτου, ὃν εἶδον ἀνατέλλοντα καὶ τοῦ ὁποίου προφανῶς θὰ ἔβλεπον εὐτυχίᾳ καὶ εἰρηνικῇ

τὴν λύσιν, ὅτε κραυγὴ παιδὸς μ' ἐξήγαγε τῶν ρεμβασμῶν μου. Στρέψας τὴν κεφαλὴν παρετήρησα καλλιπάρειον τετραετὲς παιδίον ὑπὸ τῆς τροφῆς τοῦ ὁδηγούμενον.

— Ἰδοὺ ὁ φίλος τοῦ πατρός σου, εἶπεν αὐτῷ δεικνύσά με.

Ἐλαβον αὐτὸ ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ τὸ ἡσπάσθην εἰς τὸ μέτωπον. Ἦν ἡ ζωσα εἰκὼν τοῦ πατρός καὶ τῆς μητρός του. Ταῦτοχρόνως σχεδὸν ἤκουσα καλπασμὸν ἵππων. Μόλις ἔλαβον τὸν καιρὸν νὰ ἀνεγερθῶ καὶ δράμω μέχρι τῆς θύρας, καὶ εὐρέθην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀλβέρτου.

Ἐμείναμεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς οὕτως ἐνηγκαλισμένοι. Εἶτα ἀπετεινάμεν ἀλλήλοις μυρίας ἐρωτήσεις, εἰς ἃς ὁ ἐξεταζόμενος ἀποκρίνεται διὰ νέων ἐπερωτήσεων. Βαθυμῶν ἐγενόμεθα μᾶλλον γαλήνιοι. Διαρκούντος τοῦ δειπνου, ὁ Ἀλβέρτος μοι διηγήθη ἐκτενέστερον ἢ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του τὰ τοῦ διαπλουτων.

Ὅτε οὗτος ἐσίγα, ἡ Μαρία ἀνελάμβανε τὴν διήγησιν, ἀρτύουσα αὐτὴν διὰ χαριεστάτων λεπτομερειῶν, ἃς μόνον γυναικεῖον πνεῦμα δύναται νὰ ἐκθέσῃ πιστότερον τῶν ἀνδρῶν. Εἶτα ὠμίλησα περὶ τῆς Γαλλίας, ἧς οἱ φίλαυτοι οὗτοι ἐρασταὶ τοσοῦτον ἐπελάθοντο. Κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐσπερίδος αἱ οἰκιακὴ ἡμῶν συνδιαλέξεις εἶχον πληρώσει τὴν τετραετῇ ἄδυσσον, τὴν χωρίζουσιν τέως τοὺς μὲν τῶν δέ. Ἡ νύξ ἦν μεγαλοπρεπῆς, δροσερὰ δὲ καὶ εὐώδης αὖρα εἰσῆρχετο διὰ τῶν παραθυρίδων. Ἐκαθήμεθα περὶ τινὰ τράπεζαν καὶ ἐκαπνίζομεν. Ἡ Μαρία, ἰσπανικὰς ἀποκτήσασα ἑξεις, ἐτύλισσε σιγᾶρον. Ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς ἡ καρδιά εἶνε τοσοῦτον πεπληρωμένη, ὥστε προτιμᾷ τις νὰ τηρῇ σιγὴν, ἥτις ἐνίοτε ἐκφράζει εὐφραδέστερον παντὸς λόγου τὴν εὐτυχίαν ἣν αἰσθάνεται τις. Κατὰ τινὰ τῶν στιγμῶν τούτων, παρετήρησα περιέργως τοὺς φίλους μου. Ὁ Ἀλβέρτος, ἐν τριακονταετῇ ἡλικίᾳ, ἦν εἰσέτι ὁ νεανίας τὸν ὁποῖον ποτὲ ἐγώωρισα, ἀλλὰ μᾶλλον φαιδρός, ἱλαρώτερος, οὕτως εἶπεν. Εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ἔβλεπέ τις τὸ αὐτὸ πῦρ, ἡρεμώτερον ὅμως, τὴν αὐτὴν γλυκύτητα ἐν τῷ μειδιάματι, κλίνουσιν πρὸς τὸ μελαγχολικὸν μᾶλλον. Τὸ μέτωπόν του, τὸ ὀλίγον σκαῖον καὶ ἐρρυτιδωμένον νῦν, προέδιδεν ὅτι ἀντεμετώπισε λίαν ἀνδρείως τὰς περιστάσεις. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν Μαρίαν, αὕτη, τριακοντα καὶ ἐπτὰ ἡδὲ ἐτῶν, ἦν πάντοτε ὠραία. Ἄλλως τε, πενταετὴς ἔρως, τῇ ἀπέδωκε τὴν λαμπράν καὶ θελκτικὴν καλλονὴν εὐτυχούσης γυναικός. Οἱ ὅμοι αὐτῆς, οἱ ἄλλοτε ἰσχυροί, ἐγένοντο στρογγύλοι, ἡ δ' ἀφθονος αὐτῆς κόμη ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς τὸ διφυγὲς καὶ ἀγνὸν βλέμμα τῆς δὲν ἦν πλέον πυρετώδες.

— Μήπως φαίνώμεθα μεταβεβλημένοι, μοι εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος μειδιών.

— Οὐδόλως, ἀπεκρίθη ἐγειρόμενος καὶ λαμβάνων τὰς χεῖρας ἀμφοτέρων, διότι

ὁ ἔρως καὶ ἡ εὐδαιμονία σὰς διεφύλαξαν ὅλην τὴν δροσερότητά σας.

Ἐκτοτε ἔζησα ἐν ἄκρᾳ μετ' αὐτῶν οἰκειότητι. Πάντοτε, ὅτε ἤμην ἐλεύθερος, ἵππευον καὶ ἐπορευόμην παρ' αὐτοῖς ὅπως δειπνήσωμεν. Ἐκοιμώμην ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ Ἀλβέρτου καὶ ἐπέστρεφον λίαν πρῶτ' ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ἐντὸς ὀλίγου, ἐθυσίασαν χάριν ἐμοῦ τὸν μονήρη αὐτῶν βίον, συνοδευνόντες με εἰς τὴν πόλιν. Ἀπελάμβανον οὕτω τῶν διασκεδάσεων τοῦ Βαλπαραΐσου, τῶν ἱπποδρομιῶν, τῶν συμποσίων, τῶν θεατρικῶν παραστάσεων καὶ τῶν χορῶν. Ἡ ἐκ νέου ἐμφάνισις ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τῆς Μαρίας προῦξέννησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν. Πάντες ἐθεώρουν αὐτοὺς ὡς νυμφευμένους· ἀλλ' ἡ παραδόξος ὁπωσὺν ἀφίξις αὐτῶν, ὁ μονήρης βίος, ὁ εἰς οὐδένα μυστηριώδους ὢν, εἶχε κεντήσῃ τὴν περιέργειαν τῆς κοινωνίας, τῆς ἄλλως τε λίαν καλοκαγάρθου. Ὅταν τὸ ὠραῖον, νεαρὸν καὶ εὐγενὲς ζευγὸς εἰσῆρχετο ἐν τινι αἰθούσῃ, ψιθυρισμός συμπαικίας καὶ θαυμασμοῦ ἤκούετο περίεξ αὐτοῦ. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ συνέβη, ὅ, τι συμβαίνει τοῖς ἐρασταῖς, παρ' οἷς ὁ ἀμοιβαῖος ἔρως κατέστη δευτέρα ζωὴ. Ἦνωχλήθησαν τοσοῦτον ἐπὶ ταῖς ἐνδείξεσι ταύταις τοῦ σεβασμοῦ, ὥστε ἐπόθησαν τὸ ἀπειράκις τερπνότερον ἄσυλον αὐτῶν. Παρετήρησα ὅτι αἱ δύο αὗται ἐξαίρετοι ὑπάρξεις, ὡς αἱ περιστεραί τοῦ μύθου, οὐδόλως ἦσαν γεννημέναι διὰ τὰς ἐκδρομὰς. Ἐπομένως προσεποιήθη ὅτι ἀπηύδησα ἐκ τῶν θορυβωδῶν διασκεδάσεων, καὶ, ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ δικρότου, εἶχομεν ἀναλάβει αὐθις καὶ οἱ τρεῖς τὸν βίον τῶν πρώτων ἡμερῶν.

Τὴν φορὰν ταύτην ἐπορευόμην εἰς Ταχίτην. Οὐδόλως θέλω διηγήθῃ τὰ τῆς ἐκδρομῆς μου εἰς τὰς χλοανθεῖς ταύτας νήσους, ὧν οἱ κάτοικοι προσήνεγκον τῷ Κούκ καὶ Λαπευρούζῳ τόσῃ φιλοξενίαν. Θέλω εἶπει μόνον ὅτι αἱ εὐεδεῖς τοῦ 1870, γυναῖκες, αἱ κοσμούμεναι τότε διὰ κογχυλίων καὶ ἀνθέων, φέρουσι σήμερον ἐσθῆτας μεταξίνας καὶ πιλίδια, οὕτως ὥστε, ὑπὸ τοὺς φοίνικας τῶν Μαρκεσίων νήσων, οἱ ἄνθρωποι καταστρέφονται ἐκ συμποσίων, δώρων καὶ χρηματικῶν ἀπωλειῶν, ἀπαρραλλάκτως ὡς καὶ ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Βρέδα.

Ἀνεχωρήσαμεν διὰ Βαλπαραΐσον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐταξιδεύομεν ἐν χειμῶνι, κατὰ τὴν καλλιτέραν δηλονότι ἐποχὴν τοῦ ἔτους, ἐβαίνομεν λίαν βραδέως. Ἡ ἐπὶ τοῦ πλοίου ζωὴ παρέρχεται πολλῷ ταχύτερον ἢ ὅσον δύναται τις νὰ υποθέσῃ. Ἐν αὐτῷ ζῇ τις ὡς οἱ νοήμονες κληρικοὶ ἐν πλουσίῳ μοναστηρίῳ. Ὁ καιρὸς ἐν γένει εἶνε ὠραῖος, ἡ τράπεζα ἀρκούντως καλὴ, ἡ συνδιάλεξις ἀποκαθίσταται μεταξὺ δεκάδος ἀνδρῶν, ἡλικίας εἰκοσι μέχρι τεσσαράκοντα ἐτῶν, πάντων πεπαιδευμένων, ἐνίοτε ἀγγινοστάτων, οἵτινες οὐκ ὀλίγων ἀνθρώπων εἶδον ἄσπεκ καὶ νοῦν ἐγώωρισα. Εἶτα ἕκαστος ἔχει τὴν ἐαυτοῦ κλίσιν· ὁ μὲν ἀγαπᾷ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἕτερος

τὴν φιλολογίαν, τρίτος τὰς ἐπιστήμας καὶ ἄλλος ἄλλα. Ὅθεν ἔζων λίαν ἀμέριμνος καὶ ἡσυχος. Πρωῖαν τινὰ, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν παρρηριμάτων, ἐθεώρουν μέγα τριστίον, ὅπερ ἡ τεταραγμένη αὖρα ὤθει ἀνεπισιθίτως πρὸς ἡμᾶς. Αἰφνης σάλπισμα ἠκούσθη ἐκ τοῦ πλοίου. Ἐκ τοῦ σάλπισματος ἐγνώσθη ὅτι ἐξήτει νὰ κοιωνήσῃ μεθ' ἡμῶν. Ἐπέμψαμεν ἀμέσως τὴν φαλαίνοθηρευτικὴν λέμβον, καὶ ναύτας, οἵτινες ἐπανελθόντες μᾶς ἔφερον ἐφημερίδας καὶ ἐπιστολάς, ἐξ ὧν μία ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν μου. Ἦτο τοῦ Ἀλβέρτου καὶ ἦν ὡς ἐξῆς συντεταγμένη :

« Ἀγαπητέ μου Κάρυλε, σοὶ γράφω τυχαίως, διότι ἐπιθυμῶ λίαν νὰ γνωρίσω τῷ μόνῳ μου φίλῳ τὴν κατατῆκουσαν τὴν καρδίαν μου ὁδυνήσαν ἀπελπισίαν. Ὁ μικρός μου Ἀρμάνδος ἀπέθανεν. Ὅταν ἐπανέλθῃς ἐνταῦθα δὲν θὰ ἐπανιδῇς πλέον τὸν ἄγγελον, ὃν ἐχώρουν ἐπὶ τῶν γονάτων σου. Ἀλλὰ τὴν θλίψιν ταύτην, καίτοι δοριμείαν, θὰ ἡνειχόμην, διότι εἰμαι μᾶλλον ἐραστὴς ἢ πατήρ. Οἰκτερόν με, Κάρυλε, ναί, οἰκτερόν με ! Ἀφότου ἀπώλεσε τὸ τέκνον τῆς ἡ Μαρία συναπώλεσε καὶ τὸ λογικόν. Δὲν μὲ ἀναγνωρίζει πλέον, δὲν θέλει νὰ μὲ ἴδῃ. Μὲ ἀποστρέφεται. Οἱ ἱατροὶ τοῦ Βαλπακράισου εἶνε ἡλίθιοι καὶ ἀνίκανοι περὶ τὸ θεραπεύειν. Διὰ τὴν νὰ μὴ εἶσαι ἐνταῦθα! Θὰ ἡδυνάμην νὰ κλαύσω εἰς τὰς ἀγκάλας σου. Διὰ τὴν ὁ ἱατρός Θιεβὼ νὰ μὴ εἶνε ἐδῶ ! Ἴσως θὰ ἔμενον εἰσέτι ἀμυδρὰ ἐλπίδος ἀκτίς ».

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο ὡς κεραυνὸς δι' ἐμέ. Τὰ προαισθήματα, ἐν τοῖς μυθιστορήμασι μόνον εἶνε ἀληθῆ. Ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως, ὅταν ἡμεῖς ἀμέριμοι καὶ ἀτάραχοι, αἱ συμφοραὶ ἐπερχόμεναι προσβάλλουσιν ἡμᾶς. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῆς ἀτυχίας, πνοὴ αὖρας δὲν ἔπνεε. Τὰ ἰστία ἔμενον ἀδρανῆ ἐπὶ τῶν ἰστῶν, τὸ δίκροτον ἐφαίνετο καθηλωμένον ἐπὶ τῆς γαληνιαίας θαλάσσης, ὑπὸ τὸν θερμὸν καὶ μαγευτικὸν ἥλιον. Μετὰ ὁκτὼ μόλις θανασίμους ἡμέρας ἔπνευσεν ἡ αὖρα. Μόλις μετὰ μῆνα κατωρθώσαμεν ν' ἀγκυροβολήσωμεν ἐν Βαλπακράισῳ.

Ἀφικόμενος κατὰ τὴν Πέμπτην τῆς ἐσπέρας ἀπεβιβάσθη πᾶντα εἰς τὴν ξηρὰν, ἔλαβον ἵππον καὶ ἔσπευσα καλπάζων πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀλβέρτου, ὡς εἰ ἐπεθύμουν νὰ κερδήσω διὰ μιᾶς ὥρας ταχύτητος τὰς μακρὰς ἡμέρας, ἃς ἀπώλεσα. Μὴ εὐρὼν οὐδένα ἵνα μὲ εἰσαγάγῃ, ἀνέβην ταχέως τὴν κλίμακα. Ἔστην σφόδρα ἐκπεπληγμένος. Φαῖδροι ἦχοι κλειδοκουμβάλου ἀντήχουν. Ὡθησα ἀνυπομόνως τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθον.

Ἡ παίζουσα ἦν ἡ Μαρία. Ὁ Ἀλβέρτος, καθήμενος ἐπὶ σκιμποδος ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης, εἶχε τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην εἰς τὰς χεῖράς του. Μὲ ἐθεώρησε, χωρὶς νὰ ἐγερθῇ καὶ μοι ἔδειξε τὴν Μαρίαν.

Ἐπὶ τῷ προξενηθέντι κατὰ τὴν εἰσοδὸν μου θορόβῳ, ἡ Μαρία στραφέισα ἔπαισε νὰ παίζῃ, ἤλθε πλησίον μου μετὰ παιδικοῦ καὶ χαριέντος βωδίσματος καί, λαμ-

βάνουσα με ἐκ τῆς χειρός, ὡς εἰ εἶχομεν πρὸ ὁκτὼ ἡμερῶν ἀποχωρισθῇ,

— Τὶ δυστύχημα, μοι εἶπε, νὰ μὴ γνωρίζῃς ὁ Ἀλβέρτος κλειδοκουμβάλον; ἂν ἐγνώριζε θὰ ἡδυνάμεθα νὰ χορεύσωμεν τὸν χορὸν αὐτόν.

Εἶτα ἐρειδόμενην ἡρεμώτερον ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου καὶ θεωροῦσα με περιπαθῶς :

— Ἐλθετε ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα, μοι εἶπεν. Ἡ νύξ εἶναι μεγαλοπρεπής, ἡ δὲ σελήνη, ὡρὰ κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην. Ἡ παρούσα στιγμή εἶναι καταλληλοτάτη δι' ἐκμυστηρεύσεις· ἔλθετε.

Κατέβημεν.

— Πρέπει νὰ σὲ εἰπῶ, ἐπρόσθεσε μετὰ τινὰς διαδρομὰς καὶ μετὰ τόνου διηγηματικοῦ, ὅτι εἶχον ποτὲ φίλην τινὰ, ἀγγλὴν καὶ εὐειδεδεσμένην δεκαοκταετῇ νεάνιδά. Φεῦ!... Ἀλλὰ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ἐπ' ἀνδρῶν αὐτὴν ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς της μετ' ἀνθρώπου μὴ ἐννοήσαντος αὐτὴν ποσῶς. Μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τινῶν, συνήντησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς θελκτικώτατον νεανίαν μετ' ἐκφραστικωτάτων ὀφθαλμῶν, καλλίφωνον, συμπαθητικὸν καὶ εὐγενῆ τὴν καρδίαν, τὸν ὁποῖον ἡγάπησε τοσοῦτον, ὥστε μικροῦ δεῖν παρεδίδοτο αὐτῷ. Ἀλλ' ὁ Θεός, προσέθετο μετὰ τόνου ὀλίγον ἀποφθεγματικοῦ, τιμωρεῖ τὰς συζύγους, αἵτινες δὲν ἀγαπῶσι τοὺς συζύγους των, καὶ συνεπῶς νύκτα τινὰ, καθ' ἣν ἡ φίλη μου ἔβλεπε καθ' ὕπνου τὸν ἐραστὴν τῆς, ἐξύπνησεν αἰφνης ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῆς κόρης τῆς. Ἡ φίλη μου εἶχε μικρὰν κόρην, ἥτις ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔκλαιε καὶ ἔβηλεν, ἀναπαυομένη εἰς τὸ λίκνον τῆς. Ἐδραμε πρὸς τὸ ἀτυχὲς τέκνον τῆς, τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ἐκάλυπεν ἱατρός. Ἐπὶ τρία ὁλόκληρα νυχθήμερα δὲν ἐγκατέλιπε ποσῶς τὸ προσκεφάλαιόν της, ἀλλὰ τὰ πάντα ἀπέβησαν εἰς μάτην. Ἡ μικρὰ τῆς κόρης ἀπέθανεν.

Ἐνταῦθα ἡ Μαρία διεκόπη καὶ ἡσθάνθη ὅτι ὁ βραχίλιος τῆς ἔτρεμεν.

— Σὰς φοβίζω, δὲν ἔχει οὕτω ;

Εἶτα ἐξηκολούθησε μειδιῶσα :

— Ἀλλὰ τὸ ἀγαπᾶν εἶναι τοσοῦτον ὥραϊον ! Δὲν εἶναι ἀληθές, Ἀλβέρτε, ὅτι τὸ ἀγαπᾶν εἶναι λίαν ὥραϊον ;

Καί, κύψαξ πρὸς με, ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Βλέπουσα ὅμως ὅτι προσεπάθουν νὰ ἀπαλλαγῶ, ἡνωρθώθη καὶ ἀπειλοῦσα με διὰ τοῦ δακτύλου :

— Οἶμοι ! καλέ μου κύριε, φέρεσθε λίαν φιλαρέσκως ἀποποιούμενος τὰς θωπείας μου. Ἔστω, θὰ ἐκδικηθῶ.

Κατέστη σύννοος, καὶ ἀνταναμύανουσα τὸν περίπατον αὐτῆς,

— Σὰς ἔλεγον λοιπὸν ὅτι τὸ ἀγαπᾶν εἶναι τόσῳ ὥραϊον, ὥστε ἡ φίλη μου πᾶντα ἐπαρηγορήθη ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ τῆς θυγατρὸς της, ἀγαπήσατο πλείοτερον ἢ ἄλλοτε τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν. Ἡμέραν τινὰ ἔφυγε μετ' αὐτοῦ. Ἐπορεύθησαν μακρὰν, πολὺ μακρὰν. Διέπλευσαν τὴν θάλασσαν, ἀφίχθησαν εἰς πόλιν τινὰ, ἐν ᾗ ἔδερν τοὺς δούλους καὶ τέ-

λος κατώκησαν εἰς μικρὸν οἰκίσκον, κεκρυμμένον ὑπὸ γιγαντιαία δένδρα. Ὑπῆρξε λίαν εὐτυχὴς ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ καὶ ἔτεκε προσφιλὲς τέκνον, ὅπερ δι' αὐτὴν, ἤξιζε περισσύτερον τῆς ζωῆς της. Ἀλλ' ὁ Θεός, ὁ δίκαιος Θεός, ἠθέλησε καὶ πάλιν νὰ τὴν τιμωρήσῃ, καὶ νύκτα τινὰ — κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην οὐδὲν ἔσκέπτετο τὸν ἐραστὴν τῆς, ἀφοῦ δὲν εἶχεν εἰμὴ νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα ἵνα τὸν ἴδῃ καὶ μωμένον πλησίον της — νύκτα τινὰ, λέγω, ἐξύπνησεν ὡς ἄλλοτε ὑπὸ τῶν κραυγῶν καὶ τῶν κλαυθμῶν τοῦ τέκνου της. Μόνον κατὰ τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἐπαγρύπνησεν ἐπὶ τρία νυχθήμερα παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του. Μετὰ τινὰς ὥρας τὸ τέκνον τῆς ἦτο νεκρόν.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἔρρηξε μεγάλην κραυγὴν.

Εἰς τὴν κραυγὴν τῆς Μαρίας ὁ Ἀλβέρτος ἔδραμεν· ἀλλ' ἐπὶ τῇ θέᾳ του, αὕτη μὲ περιεπτύξατο μετὰ φρίκης.

— Σώσατέ με, σώσατέ με ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τούτου· δὲν θέλω νὰ μὲ πλησιάζῃ. Αὐτὸς εἶναι ὁ φονεὺς τοῦ τέκνου μου· αὐτὸς μοι τὸ ἥρπασε ζῶν ἔτι.

Καὶ κατέπεσε λιποθύμους.

Ἐπεται τὸ τέλος.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΕΝΕΡΗΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

ἠμῶνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τοῖς ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρ. τελεῶν.]

Γεωργίου Ρόμα: **Μαρία Ἀντωνιέττα**, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ. μεταφράσις Γ. Κ. Σφήκα. λεπ. 50 [55]

Σαβιέ-δὲ-Μοντεπέ: **Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως**, μυθιστῶρ. δραματικώτατον, ἄρτι ἐκδοθέν, ὁρ. 3 [3,30]

Ἐπαμεινώνδα Π. Πολιτάκη: **Τὰ πρῶτα Βήματα**. Δραχ. 1.50 [1,60]

Γρηγορίου Δ. Σεροπούλου: **Τὸ Τριακοσιᾶ δραχμῶν Ἐπαθλον**. λεπ. 50 [60]

Παύλου Μαρτεγάτσα: **Ἰγυισινῇ**, μεταφράσις Ν. Ἀξελού, ἱατροῦ. Δραχ. 4 [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγειροῦ): **Σύγγραμμα Μαγειρικῆς**. Δραχ. 4 [4,30]

Σαβιέ Μαρμιέ: **Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτσεβέργης**, μυθιστορία στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 1.50 [1,70]

Pierre Zacconi: **Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων**, μυθιστορία. Δραχ. 2.20 [2,40]

Στεφάνου Θ. Σέρου: **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ**, ἥτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προστέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γεννητισάριων. Τόμοι 2. Δραχ. 5 [5,50]

Στεφάνου Θ. Σέρου: **Ἡ Πρωὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως**, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὁγκώδεις. Δραχ. 4 [4,50]

Paul de Koch: **Ὁ Γιάννης**, μεταφράσις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου. Δραχ. 2 [2,20]

Paul de Koch: **Ἡ γυναῖς, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί**, μεταφράσις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου. Δραχ. 1 [1,20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ: **Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας**. Δραχ. 3 [3,30]

Γεωργίας Σάνδης: **Λέων Λεώνης**, μεταφράσις Ἰ. Ἰαῖδ. Σκυλίσης. Δραχ. 1.50 [1,80]

Αἰμιλίου Ρισβόρν: **Τὰ Δύο Αἵμα. Δρ. 1.60 [2]**

Κομήσης Λάκ: **Ἡ Ὁραία Παρισινῇ** λπ. 60 [70]

Ὁ Γουαρνύ, χορο-μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ Α. Καρόλου Γομές, μεταφράσις Γ. Κ. Σφήκα. λεπτά 50 [55]